EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

La intimitat

Â
La hipocresia de la correcció política té la seva corresponent versió legal en l'entrellat normatiu al voltant de la protecció de dades. Una llei que persegueixen amb contundència la difusió, posem per cas, del nostre número de DNI o de la nostra adreça de correu electrònic, com si en aquella informació s'hi condensés el més íntim de cadascú, però que no impedeix que qualsevol televisió difongui una conversa telefònica privada o unes fotos del nostre àmbit personal amb total impunitat. Perquè en aquell cas prevalen unes altres hipocresies: la de la llibertat d'expressió i la del dret a la informació. Emparats en un dret tan sagrat i moguts per tan alta missió, tota la premsa -tota-- i molt especialment les televisions, ens han explicat amb gran luxe de detalls, amb fotos i declaracions de testimonis inclosos, les peripècies vitals de la Diana Quer, la noia madrilenya que va desaparèixer aquest estiu a Galícia i que continua estant en el focus de l'actualitat informativa.

Moguts pel seu "deure" de mantenir la població informada, la majoria de canals han rivalitzat a escodrinyar en la vida privada de la noia i de la família per exposar la seva intimitat a la vista del públic amb una obscenitat que fa fàstic. I ningú no ha dit ni piu. Publicar una llista de maltractadors o difondre les seves fotos --per posar un exemple de tots els malparits que ens envolten-- és encara una entelèquia; la llei els empara i qui la transgredís ho podria pagar car. Però airejar la vida privada d'algú que ha patit una desgràcia forma part dels usos socialment acceptats en els quals la morbositat es vesteix d'informació i s'accepta com si fos el més normal del món. Vull pensar, això no obstant, que encara som moltes les persones a les quals ens fereix assistir a aquest espectacle despietat. Bàsicament perquè intentem posar-nos en la pell de les víctimes i ens imaginem com seria d'horrorós veure'ns exposats d'aquesta manera a la vista de tot un país. Per això cada cop que esmenten aquesta noia, juntament amb el desig de veure-la tornar a casa sana i estàlvia, penso també en el calvari que li tocarà viure si és que torna. Saber com s'han fet públiques les seves fotos, les seves converses, les seves relacions, la seva vida familiar... Aquella horrible sensació de sentir-se despullada als ulls de tothom sense poder-hi fer res.